UITGAVE
N.V. DRUKKERIJ
DE
SPAARNESTAD
Nassaulaan 49
HAARLEM.

Katholieke Illustratie.

PRIJS:
Per Kwart. f 1.62½
p. post f 1.70
PER WEEK 12½ Ct.
LUXE EDITIE f 2.60
p. post f 2.85
PER WEEK 20 Cts

H. K. H. PRINSES JULIANA OP DE JAARBEURS

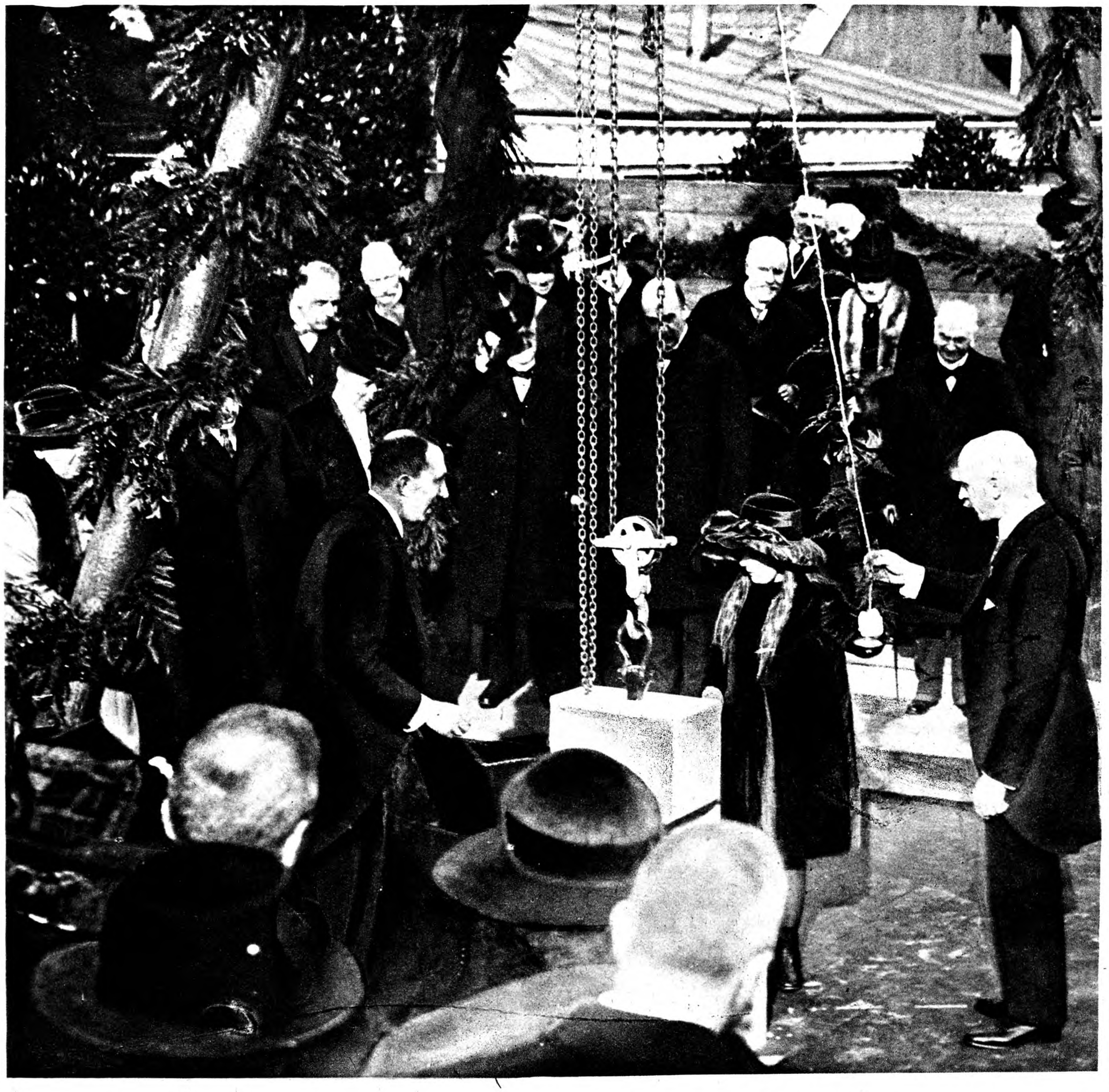

De plechtige steenlegging door H. K. H. Prinses Juliana.

Woensdag 25 Februari werd door H. K. H. Prinses Juliana de „eerste steen" gelegd voor de vaste gebouwen van de Nederlandsche Jaarbeurs te Utrecht. Onze foto is genomen het oogenblik, nadat H. K. H. door aan een touw te trekken den gedenksteen op zijn onderstuk neerliet. Geheel links H. M. de Koningin.

EEN SCHITTERENDE PARTIJ

Door Mevr. J. R. VAN DER LANS

„Wat dan, mama? U kan toch niet hier blijven zitten. Morgen bent u ziek."

„Voor mijn part," mompelde moedeloos mevrouw Flora, die aan de komst van den au begon te wanhopen. Het volgend oogenblik raapte ze al haar wilskracht bijeen....

„In één uur loopen we het naar de stad. Dan nog liever loopen. Daar kan ik dadelijk naar bed."

Marie wetende dat er met haar moeder niet te redeneeren viel, bepaalde haar antwoord tot een zucht, trok haar ouden regenmantel over de donkere winterjapon en hielp haar moeder in haar pelsmantel. Tegen elkaar aangedrukt, om zoo samen beter te kunnen vechten tegen de loeiende striemende elementen, verlieten de twee vrouwen het huis, dat ze als een eigen dak hadden mogen beschouwen en dat een liefdevolle hand voor haar steeds vermooid had; en uit moedwil liet de weduwe dit alles achter om den donkeren nacht in te gaan. Ook den nacht van een opgeschroefd bestaan.

Lanen en wegen waren pikdonker. Marie hield haar moeder goed vast, maar kon toch niet verhinderen, dat deze herhaaldelijk misstapte en blijkbaar hoe langer hoe moeilijker vooruit tobde. Marie zelve plonste twee keer in een diep karrespoor en botste ook een keer tegen een steenen mijlpaal.

Noch Marie noch haar moeder sprak veel. Beiden dachten zooveel te meer. De eerste vroeg zich af of het nieuwe leven, dat ze inging, zou lijken op dezen tocht, de laatste wond zich op over haar schoonzoon en beraamde plannen om zich te wreken over den smaad en de ellende, die ze onderstond.

Onder den invloed der onderstane teleurstelling en vermoeienis werd mevrouw Flora evenwel zachtjes aan te suf om zich nog veel op te winden. Opeens voelde Marie haar moeder als lood hangen aan haar arm en steunen:

„Ik kan niet meer."

Marie was radeloos. Wat aangevangen met de bijna bezwijmende vrouw, in dit weer, en op dezen weg waar geen steen was om op te zitten! Maries oogen trachtten de duisternis te doorboren; misschien ontdekte ze wel een dier steenen palen, waar ze zich daar straks zoo kneuzend aan had gestooten. Ja, goddank! daar aan den rechterkant daar leek zooiets te staan.

Ze sloeg den arm om het middel harer moeder en half sleepend, half dragend kreeg ze haar zoo bij den bewusten mijlpaal.

„Ik heb een fleschje eau-de-Cologne in de tasch, mama; als u even alleen zitten kan, dan haal ik het er uit."

„Ik - kan niet meer," steunde mevrouw Flora.

Men hoorde getoeter.

Mevrouw Flora was opeens weer springlevend. Ze richtte het hoofd op en balde de vuist in de richting der stad.

„O, die gemeene vent! Ik zal hem krijgen! Hij kent me nog niet."

„Stil, stil, mama," suste Marie. „Nu niets zeggen, anders laat hij u nog zitten. — Maar hij rijdt ons voorbij. Ik ga midden op den weg staan."

Mevrouw Flora voelde opeens haar hart erg week voor haar jongste dochter.

„Neen, neen! Hij zou je overrijden, die beul, die aterling, dat monster, die gemeene jood!"

„Wees maar niet bang," zei Marie, „ik zal me best buiten gevaar houden. Maar ik moet naar den weg toe. Gek, dat ik maar één licht zie!"

„De vent zal maar ééne lantaarn hebben aangestoken om mij te sarren."

Marie wou niet zeggen, dat zooiets zeer onwaarschijnlijk was; ze vond het beste zich maar gauw midden op den weg te posteeren, om het aankomend vervoermiddel te doen stilhouden.

Wat Marie half verrmoedde, bleek waarheid te zijn: het licht behoorde niet aan een auto, maar was van een motorfiets. Enfin, het was toch altijd hulp, denkelijk, en zwaaiend met haar zakdoek, riep ze uit alle kracht:

„Halt! Halt!!!"

De fietser zag de gestalte, ving het geroep op en hield, onder veel protest van den ongeduldigen motor, stil.

„Lieve hemel, Marie, ben jij het! Toch geen ongeluk?"

Dokter Pinema sprong van den motor en schoof verschrikt zijn grooten bril omhoog.

Marie wees met de oogen naar haar moeder, die van haar zitplaats sukkelde.

„Zooals je weet zijn we aan het verhuizen, en nu wou mama dezen avond nog graag naar de stad; maar de weg is te lang voor haar."

„En in dit weer! Zal ik gauw gaan inspannen thuis? Of", (de geneesheer was een man van rassche besluiten) „wil je moeder op den bagagedrager zitten? Ik ben op Christines verzoek naar de stad geweest om een vaatje fijne haringen te halen, die ze van haar moeder heeft cadeau gekregen; dat zou je moeder op haar schoot moeten nemen; maar voor de rest is het geen kwaad zitten op den bagagedrager; Christine heeft er herhaaldelijk een kort tochtje op meegemaakt."

Marie was besluiteloos; het was zoo'n groot verschil met de wijze, waarop haar moeder de reis had meenen te maken....

Haar moeder hakte dadelijk den knoop door.

„Ik zal het maar doen, dokter," griende ze.

En zoo gebeurde, dat mevrouw Flora, eenige minuten later, met een flink touw vastgesjord zat op den bagagedrager van dokter Pinema's motorfiets, met een lekkend vaatje haring op den schoot.

„Ik zal zoo langzaam rijden, als ik kan, Marie en van tijd tot tijd ophouden, om je te wachten," zei de arts tot de peinzende jonge dame, die haar oogen niet kon afslaan van haar moeder.

Lang had de dokter zijn reisgenoote niet; hij was misschien een K.M. ver, toen het bekende gefluit van den Deneeuwschen auto mevrouw Flora een schok gaf.

„Dat.... dat is m'n schoonzoon," hijgde ze trotsch. „Stilhouden!"

Het laatste klonk als een bevel en paste weinig bij de verhouding dezen avond; maar dokter Pinema was er de man niet naar om zich gekrenkt te voelen door wat zoo'n oue malloot (zooals hij mevrouw Flora bij voorkeur noemde) uithaalde, en gedwee liet hij zijn banden remmend over den modder scheeren.

Dockter Pinema bracht door geluiden van zijn hoorn den naderenden auto aan het verstand, dat er stilgehouden moest worden, en met veel geschuur en geknars vertraagde het vervoermiddel van Toddy Deneeuw zijn gang. Een „potverd....!!!" van Toddy en het ijzeren monster, met twee vurige oogen in het front, stond stil.

„Zeg ereis, schoonmama, als je weer zoo'n karweitje hebt, moet je maar 'n huurauto bestellen. We hebben onzen auto noodig, Mien en ik. We komen zoo thuis van 'n receptie bij mr. van Dimmeren," werd er gesnauwd van uit een muts en jas van berenvel en van achter een reusachtigen autobril.

„En u mocht wel 'n tikje bescheidener spreken," zei bevend van ergernis mevrouw van Kouverden, terwijl ze zich de natte sneeuw afschudde alvorens in te stappen. „Aan wie dankt u het, dat u op recepties gaan kan als bij 'n mr. van Dimmeren?"

Toddy floot.

„Als je maar geld hebt, kan je overal komen, schoonmama," riep hij, den auto aanzettend, de instappende dame na.

„Goede reis! Veel plezier!" riep dokter Pinema en reed weg.

XIV

De salon van mevrouw de weduwe van Kouverden werd een verzamelplaats van elementen, op wie ze zelfs in haar armoedigen jongemeisjestijd zou hebben neergekeken. Ze deed haar best om de relaties uit den tijd van haar man weer aan te knoopen; maar het lukte slechts met enkelen: de bezoekers vonden doorgaans het een of ander lid der familie Deneeuw bij haar en daar wilden alleen soortgenooten mee aanbinden. Men zag tegenwoordig bij mevrouw Flora menschen zooals een rijk geworden koeliedrijver, een geruïneerde freule, een éx-deurwaarder, een uitheemsch fabrikant verdacht van spionnage, en meer dergelijke personen. Marie kon nauwelijks verkrijgen, dat een paar vriendinnen ult haar kostschooltijd, hoewel zij ze op haar eigen kamer ontving, betrekkingen met haar onderhielden. Toch ontbrak het in mevrouw van Kouverdens woning niet aan goede sier, als er gasten kwamen. Ze had, quasi te leen, een paar bankjes van duizend van Toddy weten los te krijgen, in den bruidstijd, en daarmee had ze schoon schip gemaakt en bruiloft gehouden, en daarna leefde ze er met de tweehonderdvijftig gulden, die haar zwager haar maandelijks zond, als een vroolijke Frans lustig op los.

Frits kwam nog maar zelden bij zijn moeder. Hij studeerde, was dienstklopper geworden, lid van de Sint Vincentiusvereeniging en van het Kruisverbond, maakte zich nuttig voor de R.-K. Militairenvereeniging en.... was een geregeld bezoeker op Langenhof.

Op het landgoed scheen Liesje Gervers, de onbemiddelde achternicht, permanent te blijven logeeren. Ze was wat men noemt een lief, goed kind, het negentienjarig Liesje; talenten had ze weinig, schoonheid evenmin, wel een frisch rond bakkesje, dat bij een scherp woord angstig de wereld inkeek, en ook weer gauw gul en vriendelijk lachte. Naast de schitterende geniale Gertie verdween ze in het niet; maar iedereeen zag haar graag en vond makkelijk een goed woord voor het bescheiden meisje, volgens de algemeene meening niet slecht „Muisje" genoemd, een betiteling welke de heer des huizes graag voor haar gebruikte.

„Frits, ik zie je graag hier, vooral waar we nu twee jonge dames hebben; je kan zoo goed met haar overweg;" zei op een helderen, vriezigen namiddag zijn oom, met wien hij, onder het rooken van een sigaar, naar den dichtgevroren vijver wandelde. Daar waren Gertie en Liesje bezig met schaatsenrijden, Gertie met onnavolgbaren zwier, Liesje met angstig gezicht en aarzelende bewegingen. „Maar je mag ook je moeder niet verwaarloozen. Op de eerste plaats moet je een goed zoon zijn. En dan Frits, als Wilhelmine een baby wil gaan koopen, moet je waken, dat het kind gedoopt wordt."

„Daar ben ik niets bang voor, oom; dat heeft Toddy, zonder de minste opmerking, onmiddellijk toegegeven."

„Ik ben minder goed vertrouwend, Frits. Hoe is het met Wilhelmine, neemt ze trouw haar plichten waar?"

„Ze gaat Zondags naar de Mis, naar de elf-uur-Mis, maar verder doet ze niets. U weet, haar vroomheid is dadelijk minder geworden, zoo gauw die drukke vriendschap kwam met de Deneeuws. Er is echter een groot verschil tusschen een slappe katholieke en een afvallige, wat ze zijn zou, als ze het kind niet liet opnemen in de katholieke Kerk. Maar van veel naar mama gaan...." de jonge luitenant deed een langen trek aan zijn sigaar en keek peinzend de rookwolkjes na, die vroolijk omhoog kringelden, de reine lucht in. „Het is tegenwoordig zoo'n lamme boel thuis. Een mensch wil toch ook z'n ontspanning hebben, oom; en hier is het altijd prettig."

Meneer van Kouverden keek zijn neef guitig aan.

„Ik wist niet, dat 'n oue oom en dito tante zoo aantrekkelijk waren; ik ben je erkentelijk voor 't compliment."

Frits kleurde en vond geen antwoord.

De eigenaar van Langenhof deed na eenige oogenblikken een forschen haal aan z'n sigaar en zei op zijn eigen, warmen toon:

„Het is om Gertie, nietwaar, Frits?"

De jonge man keek naar den grond.

„Neen, oom, ik zal Gertie niet vragen, of ik moest rijk zijn."

„Rijk zijn, rijk zijn, wat is rijk zijn? Als je veel presteeren kan, ben je rijk. Gertie zal niet naar rijkdom in muntstukken kijken. Maar, jongen, ik weet het niet; ik heb zoo'n idee, dat ze niet gauw trouwen zal."

Frits zette zoo'n pijnlijk gezicht, dat zijn oom zich tot optimisme verplicht voelde en zich haastte te laten volgen:

„Ze spreekt wel altijd met veel sympathie van jou; en het is me opgevallen, dat ze in den laatsten tijd je naam drukker in den mond heeft dan vroeger."

Het gezicht van Frits schitterde. In zijn vreugde wierp hij zijn eindje sigaar ver weg, het besneeuwde grasperk op, waar het bruine hoopje een onaangenaam aandoende vlek vormde op het smettelooze wit.

„Meent U, oom? Het ongeluk is echter mama met haar „Schitterende partij." Gertie kan niet anders dan meenen, dat het om haar geld is. En, oom, heusch, ik denk niet meer aan een gemakkelijk, weelderig leven; als ik aan Gertie denk, walg ik van gemakzucht, grootdoen en nietsdoen. Misschien, oom, misschien kon u mijn zaak bepleiten. Ten minste als u ver-

trouwen in mij hebt. Ik, oom, ik kan het niet doen; ik voel, dat ik er nooit den moed toe zal hebben. Wij, thuis, hebben haar het recht gegeven mij het woord „geld" in het gezicht te werpen, en dat, neen, dat zou al te pijnlijk voor mij zijn."

Meneer van Kouverden keek beteuterd.

„Ik ben geen handig man met dames, Frits; ik verknoei doorgaans de zaken, als ik vrouwen voor tegenpartij heb. Het is maar goed, dat ik zoo'n beste vrouw als je tante voor levenspendant gekregen heb; een andere had me zeker en vast in de luren gelegd."

„Maar, oom! Ieder houdt veel van u. En misschien stelt Gertie vertrouwen genoeg in u, om te gelooven. En in alle geval, oom, hoor ik dat vreeselijke woord „fortuin" niet."

„Kan zijn, jongen, maar ik kan nooit mijn zin krijgen met een andere vrouw dan met je tante. Neen, jongen, als jij Gertie graag hebt, (en het is zooals ik zei, in den laatsten tijd spreekt ze verrassend dikwijls van je, en met bijzondere sympathie), tracht dan zelf te weten te komen, hoe het met haar staat. Geen zaak bepleit je beter dan je eigene. Hoewel ik erg graag zou hebben, dat jullie een paar werden, en dus wel mijn best zou doen."

„Dank u wel, oom. Dat u Gertie niet te hoog voor mij acht, geeft mij moed. Maar haar vragen, oom..... ik durf niet, ik kan niet."

Meneer van Kouverden haalde de schouders op.

„Vandaag zou zich anders zoo'n goede gelegenheid voordoen op het ijs."

Frits deed een stap achteruit.

„Men moet het ijzer smeden, als het heet is, en van het ijs gebruik maken om Gertie te vragen," geestigde meneer van Kouverden.

Frits bedacht, dat hij soldaat was, en dapperheid den krijgsman past, en toch....

„Ik kan niet, oom."

Meneer van Kouverden was teleurgesteld; zouden dan al zijn plannen mislukken? vroeg hij zich af.

Ze waren zoo dicht bij den vijver, dat ze in het gehoor van de schaatsenrijdsters waren, en meneer van Kouverden riep de tijding:

„Gertie, een cavalier voor jullie!"

De twee meisjes schaatsten hand in hand; Gertie het slanke lichaam buigend als een licht heen en weer bewogen ceder, en prachtige halen snijdend in den gladden ijsvloer; Liesje haar gezellin krampachtig vasthoudend en dezer kleine hand blauw knijpend, terwijl ze, met angstigen, onzekeren voet, de schaatsen kraste over de gevreesde vlakte. Op het geroep keerde Gertie zich met een langen zwaai om, haar kameraad met vaste hand, dezelfde beweging in het verkort doende uitvoeren.

Met haar mof van ottervel wuifde ze de heeren vriendelijk toe.

„Ik sta Frits aan Liesje af; die voelt zich zekerder onder mannelijk geleide."

Liesje rondde den kleinen mond tot een protesteerend „och!" maar haar oogen schitterden daarbij zoo vreugdevol, dat het den goedhartigen oom Bert wee om het hart werd.

Opeens scheen hem alles somber.

„Altijd dwars," mompelde hij, waarop hij luide liet volgen: „Dan moeten de dames maar om beurten met den eenigen heer rijden."

„U niet een poosje, oompje?" lacht Gertie.

„Ik ben vanmiddag al naar het dennebosch geweest, dat ze aan het kappen zijn. Misschien als ik een kop thee op heb van tante Keetje. — Denk eraan, dat er om vier uur warme wafels zijn. Ik zal ik alle geval Antje eens op den gong laten slaan."

Zoo reed Frits met het stille Liesje, die, àls ze iets zei, bewondering uitsprak over het doen en laten van haar cavalier.

Frits voelde zich wel gestreeld; maar wijl zijn hoofd vol was van Gertie, was hij een teruggetrokken gezelschap.

„Gertie, nu met u," riep hij dan ook eensklaps, midden in een lange lofprijzing op zijn rijden.

De jonge Engelsche zwierde dichterbij.

„Met drieën was wel aardig. Cavalier Seul in het midden."

„O heer! Als jullie dan maar niet te hard rijdt," angstigde Liesje.

„We doen het heel langzaam, niewaar, Frits?"

„Alles wat u wil, Gertie."

Het werd op zoo'n ernstigen toon gezegd, dat Liesje opkeek en.... daarna even zuchtte, terwijl er als een intens verlangen over het rozige gelaat gleed.

Een twintig minuten reden ze zoo, Frits in het midden, de dames ieder aan een kant.

„Nu moesten we maar weer met tweeën rijden," stelde Frits een beetje ongeduldig, voor. „Ik geloof, dat Liesje ook wat vermoeid is."

„Ik wil wel 'n beetje rusten," gaf Liesje gedwee toe.

„Nog tien minuutjes aan den stok," zei Gertie. „En dan, geloof ik, is het tijd voor de wafels."

De tien minuten werden er twintig, en de gongslag kwam, door de klare winterlucht, tot op het ijs het drietal verrassen, terwijl Frits heel voorzichtig Gerties schaatsen losmaakte en Liesje zelve haar schaatsen lostrok.

Frits was ontevreden en ook tevreden; want hij had zich weliswaar voorgenomen Gertie te polsen; maar toen hij er voorstond, keek hij er erg tegen op, en het was hem een last van het hart, nu hij voor hemzelven en voor zijn oom een goede verontschuldiging had voor het uitstel. Met zulk blij gelaat trad hij de huiskamer binnen, dat meneer van Kouverden meende goed nieuws op zijn gezicht te lezen.

Vragend keek hij zijn neef aan....

Deze trok kleurend de schouders op.

„Jammer, jammer," mijmerde meneer van Kouverden. Toen, een ingeving krijgend: „Blijf je hier dineeren, Frits? Dan organiseeren we een ijsfeestje bij maneschijn, en doe ik ook mee; de vermoeidheid is zoo goed als verdwenen uit mijn onderdanen."

„En bind ik nog eens mijn schaatsen onder," beloofde mevrouw Keetje.

Haar man trok een leelijk gezicht: nu had hij zoo mooi gedacht: twee heeren, twee dames, voor mij het Muisje en Gertie met Frits. En nu zou zijn vrouw het plannetje in de war gooien....

Hij was nauwelijks klaar met zijn opmerking of de deur ging open en Jhr. van Meersolte trad binnen.

Mevrouw Keetje had schik in het plannetje, en ze had nauwelijks een kopje thee ingeschonken voor den bezoeker, of ze babbelde:

„Dirk, we wilden allemaal gaan schaatsenrijden op den vijver na het diner, blijf je hier en doe je mee?"

„Ho, weer drie," telde de heer des huizes bij zichzelven. Zijn gezicht klaarde op en hij haastte zich aan te dringen:

„Ja, doe dat, Dirk. We maken er een leuk avondje van."

De toegesprokene liet zich niet lang uitnoodigen.

„Als ieder der dames me een tour de lac belooft, ben ik dadelijk bereid, waarde mevrouw."

De dames beloofden en men plaagde elkaar over en weer, toen Karel Karelsen met zijn twee zusters aangediend werd.

Meneer van Kouverden ontving de kinderen van zijn vriend Karelsen altijd met open armen; maar vandaag keek hij effen.

Mevrouw Keetje kon zich de houding van haar man niet verklaren. Misschien dacht hij, meende ze, dat ze tegen zooveel onverwachte gasten opzag, en, in de overtuiging hem genoegen te doen, verzocht ze gul:

„Blijft mee eten, jongelui; we hebben voor na het diner een avondschaatspartij op den vijver geïmproviseerd, en natuurlijk hoe meer deelnemers hoe meer vreugde."

„Zoo krijgen we er op het laatst nog orkest bij: Leuk, reuzen leuk!" riep Dirk van Meersolte.

Johanna en Koosje Karelsen keken haar broer aan, en Karel Karelsen zijn zusters, en de slotsom was, dat Johanna, als de oudste, met een vreugdeblosje zei, dat ze het erg lief vonden van mevrouw, en dat ze heel graag zouden meedoen.

„Maar dan moesten ze thuis gewaarschuwd worden," meende Karel Karelsen.

„Hoeft niet," haastte Koosje zich in te lichten, „moe verwacht half en half, dat we bij tante Cato blijven eten, en dan zou het toch ook laat terugkomen zijn."

„Ik breng jullie terug," zei Dirk. „Dan hebben de dames twee cavaliers en hoeven heelemaal niet bang te zijn. En misschien krijgen Frits, of een van de dames hier, ook nog zin om een eindje mee te gaan."

Het werd een avond van groote vroolijkheid, en een van de vroolijkste aanwezigen was Gertie. Aan het diner toostte ze op oom en tante van Kouverden en op de Hollandsche ijspret; op het ijs was ze met Jhr. van Meersolte spelleider; een quadrille werd gedanst; met lampions aan stokken werd gereden; — Frits speelde viool, Karel Karelsen op een oude klarinet, door meneer van Kouverden uit een kast gehaald, en de meisjes zongen in koor, dat het schalde.

Alles op aanwijzing of onder directie van Gertie. Toen het meer dan tijd was om op te breken, was zij het, die aan Frits en Liesje voorstelde de vertrekkenden een eindweegs te vergezellen.

„Ik geloof, dat Liesje een beetje moe is," opperde meneer van Kouverden.

„Neen, oom, heelemaal niet," verklaarde de besprokene.

„Allen of niemand," plaagde Gertie haar bontjaquet dichtknoopend, en ze raapte fluks haar tantes pelsmantel op, die met de andere mantels en jassen op het ijs was neergelegd, en hield hem mevrouw van Kouverden uitnoodigend voor.

„In vredesnaam dan," zuchtte komisch de gastheer, die zich voornam, op den terugweg Liesje bij hem en zijn vrouw te nemen; want Frits zou en moest dezen avond zijn téte-à-téte met Gertie hebben, besloot hij.

Het was een prachtige avond. De maan stond rustig aan een wolkenloozen hemel, overgoot met een zacht weldoend licht de donkere bosschen met witte kruinen, en beloofde nog meer dampkring zuiverenden vorst. De bevroren sneeuw kraakte onder den voet; de lucht was zeldzaam zuiver, deed het bloed sneller

DE PLECHTIGE STEENLEGGING DOOR H. K. H. PRINSES JULIANA.

H. M. de Koningin en H. K. H. Prinses Juliana luisteren naar de rede van Mr. van Doornick, voorzitter der N. V. Maatschappij tot Exploitatie van Jaarbeursgebouwen. Rechts op de foto ziet men alles gereed voor de steenlegging: de gedenksteen aan katrol boven zijn onderstuk, — waarin de bus voor de muntstukken (de Oud-Utrechtsche vierduitstuk met een gaatje!), — ernaast de kalkbak.

stroomen en verkwikte geest en hart. Alles was stil, rustig, opwekkend, en de vroolijke lach en onschuldige scherts van het blijde troepje jonge menschen met de twee oudere, die zich op dezen avond jong voelden, klonk over den maanbelichten weg.

„Morgen avond komen wij terug, oom Bert," riep Karel Karelsen.

„Goed. Maar jammer dat ik er dan niet bij kan zijn; ik moet morgen naar Rotterdam voor den verkoop van mijn beuken van den Viersprong."

„Dan komen we overmorgen," liet Dirk van Meersolte hooren. „Want niemand mag aan het gezelschap ontbreken. Maar komen doen we; u hebt heerlijk ijs."

„En heerlijke schaatsenrijdsters, riep Karel Karelsen met een zijdelingschen blik naar Gertie. „Gertie, u bent me nog een toer rond den vijver schuldig."

„Die schuld wordt overmorgen afgedaan," beloofde Gertie.

Karel Karelsen was een hupsch jongmensch en 'n veelbelovend rechtsgeleerd candidaat; daarbij iemand die hij de dames succes had, en Frits van Kouverden werd jaloersch.

„Overmorgenavond ben ik bezet," jokte hij, om te verhinderen dat Karel Karelsen de gelegenheid kreeg Gertie weer het hof te maken.

„Ik zal voor een plaatsvervanger zorgen," wierp Karel Karelsen tegen, zijn donkergelokt hoofd zelfbewust achterover werpend.

„Neen," liet Liesjes stem meewarig hooren. „Terecht zegt meneer van Meersolte, dat niemand van dezen avond mag ontbreken."

„Kijk, kijk, Liesje neemt de partij op van Frits," mengde zich Gertie er tusschen met haar volle prachtstem. „Groot gelijk, neem jij het maar op voor den neef van oom Bert."

Liesje bloosde tot achter de ooren en meneer van Kouverden stelde voor:

„Nu moesten we maar afscheid nemen, jongelui. En Mieps, kom jij bij mij en tante loopen; tante geeft geen geluid vanavond; ze doet niets als de maan bekijken."

„Laat het jonge volkje toch bij elkaar," weerde mevrouw Keetje af. „Blijf je bij Frits en Gertie, Liesje-kind."

Zoo was het weer mis met het téte-à-téte. Toen het vijftal evenwel 't hek van Langenhof binnenkwam, liet Liesje Frits en Gertie alleen om vooruit te loopen ten einde te schellen.

„U hebt je vanavond goed geamuseerd, geloof ik, Gertie," zei, bij wijze van aanloopje, Frits, toen ze met hun tweetjes achter oom en tante aanwandelden.

„Het was heerlijk! Een eenig mooie avond. U vond me misschien wel uitgelaten?"

„Ik denk nooit aan uitgelatenheid bij u." Het werd op weeken toon gezegd; want Frits was opeens heel, heel blij zoo alleen te zijn met Gertie, in dien maan-en sterrenverlichten nacht, die plechtig leek en hen, als het ware, omvatte, terwijl de gestalten der twee oudere menschen, vóór hen, vervaagden. „Het dunkt me onmogelijk, dat u iets minder passends doet."

Gertie lachte, een stillen lach, als voor haar eigen, en haar oogen keken ver weg, in de verte, in de oneindigheid.

„Ik beschouw dezen winter als een afscheid," lieten de fijne lippen als een juichtoon door.

Frits schrok.

„Kan u in Holland niet wennen? Me docht-ik dacht zoo-ik meende, als.." hij was heelemaal in de war, en hoe meer hij hakkelde, hoe slechter de gedachten zich vormden.

Het was of de ontroering van den jongen man Gertie ontging.

„Eindelijk ben ik tot klaarheid gekomen met me zelve," weer dat veraf spreken, alsof haar woorden alleen haar zelve golden. „Het ging beter, nu me gebleken is, dat John me niet noodig heeft, dat hij een verwante ziel gevonden heeft, met wie alles wel in het reine zal komen. Alles komt er op aan, een goed hart te vinden met veel goeden wil. Vindt u Liesje ook niet zoo'n lief, goed, offervaardig zieltje?'

Wordt vervolgd.

DE OPENING VAN DE 4E NEDERLANDSCHE JAARBEURS,
op Maandag 23 Februari, in den Utrechtschen schouwburg. Minister Van IJsselstein spreekt de openingsrede uit. Verder ziet men op de foto de ministers Aalberse en Van Karnebeek, de voorzitters van de Eerste en Tweede Kamer baron van Voorst tot Voorst en den heer Fock, den Raad van Beheer en genoodigden.

DE OPENING VAN DE 4e NEDERLANDSCHE JAARBEURS.
Minister Van IJsselstijn× en andere autoriteiten bezoeken na de opening verschillende stands.

BIJ DE PLAAT

OP BLADZ. 274-275

Pakkend, historisch juist en uitvoerig toont ons Albin Windhausen, de schilder dien onze lezers reeds kennen uit ons jongste Kerstnummer, hoe onze landen in lang vervlogen eeuwen deelachtig werden aan die groote weldaad: de prediking van het Christendom. Een weldaad die wij ongetwijfeld des te dieper waardeerem nu 't ons zoo duidelijk voor oogen ligt, in de gruwelen van den oorlog en de afgrijselijkheden van het krankzinnige Bolsjewisme, hoe ver de wereld afdwaalt, wanneer zij zich niet laat leiden door de leer des heils, het Evangelie van Onzen Heer Jezus Christus!

De geloofsverkondiger, op de plaat afgebeeld, is de H. Bonifacius, die in 719 naar onze streken terugkeerde (zijn eerste tocht in 716 was tamelijk wel een mislukking) om met den H. Willebrord te werken aan de bekeering vande Friezen en andere Germaansche stammen.

Vrijmoedig, in vol ornaat trad onze Heilige op, omringd door zijne leerlingen en jeugdige priesters. Stond er ergens in een „heilig woud" een Wodanseik (zie de plaat) of 'n afgodsbeeld, dan hakte hij zoo'n boom zelf om, of gaf daartoe bevel aan zijn volgelingen. (op de plaat draagt een kloosterbroeder een bijl). Daarna verkondigde hij, een kostbaar reliquiekruis in de hand, aan de toegestroomde menigte het H Evangelie. Op de plaat ziet men de verschillende stemmingen door die prediking verwekt, op het gelaat der toehoorders uitgedrukt.

Links vóór 'n grijsaard met zijn kleinkinderen vol verlangen, ook de vrouwen in het rond met hare kinderen zijn vol nieuwsgierige en oplettende belangstelling, rechts in 't midden betuigt ook een forsche man reeds zijn geloof in het Evangelie, terwijl *rechts* terzij de een ernstig zijn twijfels overweegt, een ander nog wrevelig is, enz. Op den achtergrond ziet men een paar Germanen (kenbaar aan hun vleugelhelm) die pas aan komen rijden, en met ernst en bevreemding staren op het voor hen nieuwe en zonderlinge tafreel.

Meer toelichting behoeft de plaat niet, om elken aanschouwer machtig te treffen. Mogen de zegeningen der ware beschaving, door het Christendom gebracht, niet te loor gaan in den stortvloed van steeds nieuwe en steeds erger dwaasheden, die in onze dagen de wereld teistert! Dat geen Christen zijn erfdeel verspele, door zich af te geven met de bedorven verlokkingen van het nieuwe heidendom!

VAN DE ROOMSCH KATHOLIEKE VACANTIE-KOLONIE :: TE DIEREN ::

Toen het Mei geworden was en alles in de natuur ontwaakte, toen kwam er ook nieuw leven in het groote huis in de bosschen.

Het vriendelijk witte hek opende zich gastvrij voor de vijftig logeetjes, die er een maand zouden komen doorbrengen.

Van dien dag was het niet meer alleen de zon, die kleur en leven gaf aan de ongekend mooie omgeving van Dieren.

't Was de vroolijke, bonte kinderschaar, die er huppelde in de bosschen, die er stoeide in de hei, die er de bleeke gezichtjes van stadskinders rekte naar de zon. De weldadige zon, die met de heerlijke lucht en 't versterkend voedsel, haar werk deed: snel en zeker!

't Was treffend, dat proces van nabij te volgen; te zien, hoe de matte bleekheid vervangen werd voor een frisch kleurtje, hoe de doffe uitdrukking der oogen weerstralend werd, hoe de jonge blijheid dier kinderzielen weer baan brak en er niet stuitte op menschengewemel of hooge muren van stadshuizen.

Aan de maaltijden, waar een verbluffende eetlust de wondere werking van de buitenlucht bevestigde, waren ze voor een oogenblik wat rustiger. Maar niet zoodra vertoonde zich op 't witte weggetje tusschen de eikeboschjes de donkere gedaante van den postbode, of 't was gedaan met de kalmte. Een lang „hoera" galmde door het huis en als niet de directrice met vriendelijken blik heel die zaal in bedwang hield, waren al die vijftig kinders naar buiten gevlogen om te zien of er bij dat dikke pak brieven niet iets van thuis was. En de postbode, hij wist dat hij de gevierde man was op de kolonie! Met gebogen hoofd en met een ingehouden lach op z'n gezicht kwam hij aangefietst, maar als er vreugde losbarstte in de zaal, strekte hij de handen omhoog en toonde altijd 'n flink pak brieven en kaarten, dikwijls ook pakjes.

Dan, heel den langen dag, schalde het er in de zalen en gangen van uitgelaten pret, dan klaterde vroolijk lachen door de bosschen, dan kleurde er bloembeladen kinderschaar de witte zandwegen...

Maar als de avond viel, dan werd het rustig in het groote huis, dan vereenigden zich alle huisgenooten in het lief kapelletje om het avondgebed te bidden.

Als een oase ligt er dat sober kapelletje, boven in het drukke huis, zoo heel dicht bij den hemel.

De dagen volgden elkaar snel, veel te snel! Altijd te vroeg kwam het uur, dat de kinderen, tòch verlangend naar Moeder en om 't genotene te vertellen, afscheid moesten nemen van de dames en het huis en van de omgeving, waar ze 't schoone van hadden leeren zien en liefhebben. Dat duurde zoo vijf maanden lang en jongens en meisjes wisselden elkaar af. Toen kwam de dag, dat het vriendelijk witte hek zich sloot achter het laatste clubje meisjes, dat zingend wegtrok.

„In naam van Oranje doe open de Poort!
„De dokter die gaf het bevel.
„Nu wij weer gezond naar ons huis mogen gaan,
„Nu roepen wij allen vaartwel!.....

Later, toen de kinderen weg waren, kwam ik er weer. Maar ik kende het huis niet terug, met z'n stug-gesloten deuren, met z'n droevig stille zalen!

Al die open plaatsen aan de tafels, die leege bedjes riepen om de kleinen, die er hoorden als de bloemen in een tuin. Is het niet te betreuren, dat zoo'n huis heel den langen winter leegstaat?

Wanneer zal de tijd komen, dat het ideaal van den stichter verwezenlijkt zal worden; wanneer zullen heel het jaar door kleine stadskinders gezondheid komen zoeken in de Roomsch-Katholieke Vacantie Kolonie te Dieren?

MIA MAARTENS.

Door 't zonnetje gewekt.

Behulpzame handen voor de dienstmeisjes.

Verscholen in de takken....

De R. K. Vacantiekolonie te Dieren.

GOEDE RAAD.

Versmaad
Geen goeden raad!
Maar wilt ge, dat die raad U baat,
Vraag dan niet ieder „goeden raad."
Want anders laat
Al dat gepraat
Geen tijd U voor de daad!

F. DEKKERS.

DE GROOTE DOKTER EN DE KLEINE PRIESTER

Baron Dupuytren, een beroemde Fransche dokter was, gedurende de laatste jaren van Napoleon's regeering, chirurg in het hotel Dieu, het grootste ziekenhuis van Parijs, waar elken morgen de geleerdste doktoren een gratis spreekuur houden voor arm en rijk, zwart of blank, Franschman of vreemdeling. Verbazend vlug en zeker, in het opmaken van een diagnose, met stalen zenuwen, bijzonder vernuftig in het uitdenken van allerlei middelen die het menschelijk lijden konden verzachten, had Dupuytren de reputatie van nature kortaf en zelfs ongevoelig te zijn tegenover de meeste zijner talrijke patiënten. De volgende geschiedenis wordt echter van hem verteld door iemand, die hem zeer goed kende.

Weinig menschen hebben een drukker leven gehad dan Dupuytren. Winter en zomer stond hij om vijf uur op; om zeven uur was hij in het ziekenhuis, dat hij nooit voor elf uur weer verliet. Dan deed hij zijn bezoeken in de stad en thuiskomend, vond hij zijn wachtkamer gewoonlijk gevuld met patiënten, die van heinde en ver gekomen waren om den beroemden dokter te consulteeren. Ondanks de haast, waarmee hij de meeste zijner patiënten behandelde, gebeurde het niet zelden dat de dag reeds ten einde liep, voor de laatste patiënt z'n huis verliet.

Eens op een avond, toen het gewone consult-uur reeds lang voorbij was en de dokter, half dood van vermoeidheid, een weinig uit wilde rusten, ging de deur van zijn werkkamer open en trad een bezoeker binnen.

Het was een kleine dikke man, waarschijnlijk op jaren, maar het zou moeilijk zijn z'n juiste leeftijd vast te stellen. Op z'n gelaat, dat veel geleek op een net van rimpels, kon men een kleinen mond ontdekken en een kleine havikneus. De miniatuur-handen en voeten waren geheel in overeenstemming met de rest van het lichaam. Als kind, zou hij je hebben doen denken aan een van die mollige engel-gezichtjes die op een schilderij om het hoofd der Madonna vliegen. Z'n blauwe oogen, z'n gebaren, geheel zijn wezen drukten een beschroomdheid, een zachtheid, een goedaardigheid uit, die zeer treffend waren. Hij had een van die gelukkige gezichten, waarop ons oog een langen tijd met voldoening kan rusten. Kijkend naar het kalme, vreedzame gelaat van den ouden man, gevoelt ge u een beter mensch onweerstaanbaar aangetrokken tot hem en als het ware gedwongen, hem lief te hebben. In z'n rechter hand hield hij een zwarte stok en z'n klein lichaam was geheel in het zwart gekleed. Toen hij zich voor den dokter boog, werd een groote tonsuur om z'n hoofd zichtbaar. Het is gemakkelijk te zien dat het aantrekkelijk mannetje een priester was.

Dupuytren's oogen rustten met een kouden, moeden, bijna afstootenden blik op hem. „Wat scheelt u?" vroeg hij met een onvriendelijke stem.

„Dokter," antwoordde de priester zachtmoedig, „ik moet u verzoeken te mogen gaan zitten; mijn arme ledematen zijn al stijf en 'n beetje zwak. Twee jaar geleden kreeg ik 'n gezwel in m'n hals onder m'n linker kaak. De dokter van ons dorp — ik ben pastoor van La Madelaine, bij Nemours — zei eerst tegen me dat het niets beteekende. Maar het werd erger en na vijf maanden brak het vanzelf door. Ik bleef langen tijd in bed, maar het werd niet beter. Toen moest ik opstaan omdat ik de eenige dienstdoende geestelijke ben in vier dorpen, en...."

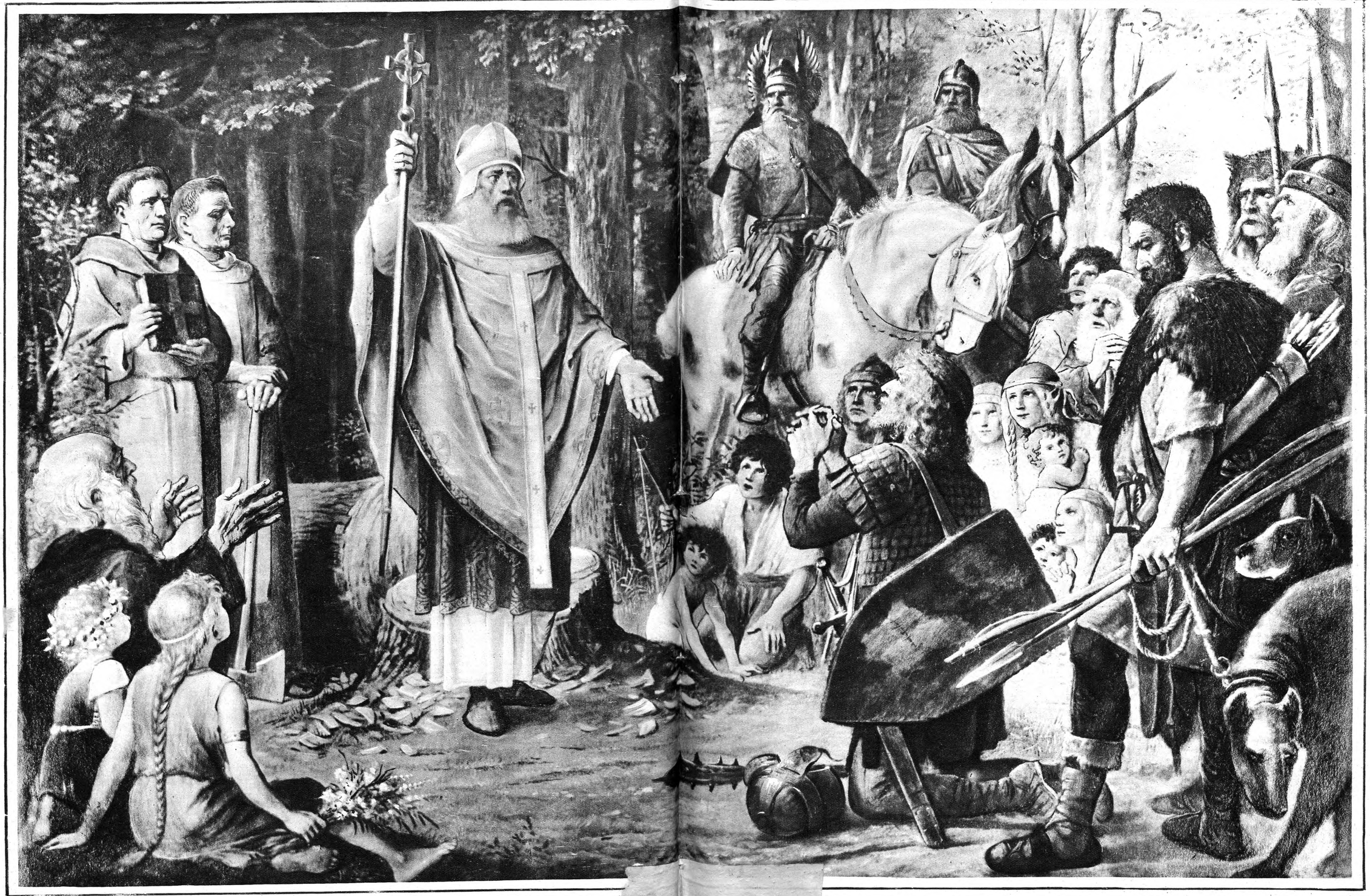

De Prediking van het Christendom aan de heidensche Germanen

(Naar de schilderij van Albin Windhausen)

„Laat me uw hals zien."

„Ik wil hiermee niet zeggen, dokter," vervolgde de oude man, terwijl hij gehoorzaam het bevel van den dokter opvolgde, „dat die goede menschen niet bereid waren elken Zondag te zamen te komen, alle vier gemeenten, om de Mis te hooren in La Madelaine. Maar ik weet dat arme menschen de geheele week hard moeten werken; dikwijls zijn ze zelf ziek en ze hebben alleen den Zondag om te rusten. Ik zei daarom tegen mezelf :„Het is niet billijk dat zooveel menschen zich lasten op den hals halen terwille van mij. En dan, dokter, dan is er nog de Catechismus — de eerste H. Communies. Monseigneur de Bisschop heeft me beloofd me binnenkort een assistent te zenden, maar mijn parochianen stonden er op, dat ik onmiddelijk naar Parijs zou gaan om u te consulteeren. Het heeft wat tijd gekost voor ik er toe kon besluiten, want reizen kost veel geld en ik heb veel werkelijk arme menschen in m'n parochie. Maar, daar ik doen moest zooals zij verlangden, nam ik de trein en hier ben ik met m'n kwaal, dokter," besloot hij, terwijl hij z'n hals liet zien.

Dupuytren keek er lang en ernstig naar. De hals vertoonde een gat bijna 2½ c. M. groot en zeer diep. Het was een kliergezwel aan de onderkaak, gecompliceerd door een leelijk slagadergezwel. De wond was reeds in veel plaatsen door koudvuur aangetast. Het geval was zoo ernstig, dat Dupuytren verstomd stond over de kracht van den lijder om ook maar voor een oogenblik staande te blijven.

De dokter verloor geen tijd. Hij maakte de wond open, drukte er op, wat een gewone patiënt zou hebben doen flauwvallen, maar de waardige kleine priester vertrok geen spier, ofschoon de dokter later zelf verklaarde dat hij de kleine gestalte volde trillen en beven onder zijn handen alsof er een electrische stroom doorheen ging. Toen het onderzoek voorbij was, draaide Dupuytren het hoofd dat hij nog steeds vasthield, ruw om zoodat, het gelaat van den priester tegenover het zijne kwam, en zei op langzamen, somberen toon:

„Ja, mijnheer pastoor, de eenige zekerheid in een dergelijk geval is de dood!" De geestelijke nam de doek die hij op de stoel gelegd had op en wond hem kalm om zijn hals, zonder een woord te zeggen, terwijl Dupuytren hem ernstig aankeek. Toen de hals weer goed ingepakt was, nam de kleine priester een vijf francstuk, zorgvuldig in papier gewikkeld, uit zijn zak en legde het op den schoorsteenmantel.

„Ik ben niet rijk dokter," zei hij met een verlegen glimlach; „en mijn arme menschen zijn werkelijk zeer arm Neemt u het me als 't u blieft niet kwalijk dat ik voor een consult met den beroemden dokter Dupuytren niet meer kan betalen. Ik ben echter blij dat ik bij u geweest ben en ben meer dan ooit bereid voor hetgeen me wacht. Maar toch," voegde hij op een buitengewone lieve en zachte toon aan toe, „had u me deze belangrijke mededeeling zonder de minste voorzorg kunnen doen. Ik ben 65 jaar oud en op dien leeftijd kan men de volle waarde van het leven waardeeren. Maar, dokter, wat u me verteld heeft, verraste me niet in het minst. Ik heb het reeds lang verwacht en maakte me klaar. Goeden avond, dokter; ik ga nu naar huis om rustig te sterven"

Hij groette en ging heen; spoedig hoorde men zijn voetstappen, terwijl hij langzaam en met moeite de trap afging. Dupuytren bleef zonder zich te bewegen in de kamer staan, zijn hoofd vol gedachten. Zijn ijzeren ziel smolt; zijn schitterend genie brak als broos glas in stukken voor de eenvoudige woorden van den armen ouden zwakken en stervenden man, wiens hoofd hij daar juist in zijn groote, sterke handen gehouden had. In dat zwakke, kleine lichaampje had hij een hart ontdekt sterker dan het zijne, een wil meer energiek dan de zijne, een ziel van hooger order dan de zijne. Hij had een wezen gevonden, sterker dan hij zelf.

Vlug begaf gij zich naar de trap; misschien was hij onwillig te erkennen dat hij verslagen was Spoedig kwam hij bij den kleinen priester, die langzaam naar beneden ging, zorgvuldig de leuning vastgrijpend,

„Mijnheer pastoor," zei hij, „wil u als 't u blieft mee teruggaan?"

De priester keerde zich om en ging de trap op.

„Er is misschien nog een mogelijkheid om uw leven te redden," ging de dokter voort, „als u bereid is een operatie te ondergaan."

„Goeie hemel," riep de priester, terwijl hij haastig de spreekkamer binnentrad en zich van zijn hoed en jas ontdeed. „Daarom kwam ik immers naar Parijs. Opereer, me, waarde dokter; opereer zooveel als ge wilt"

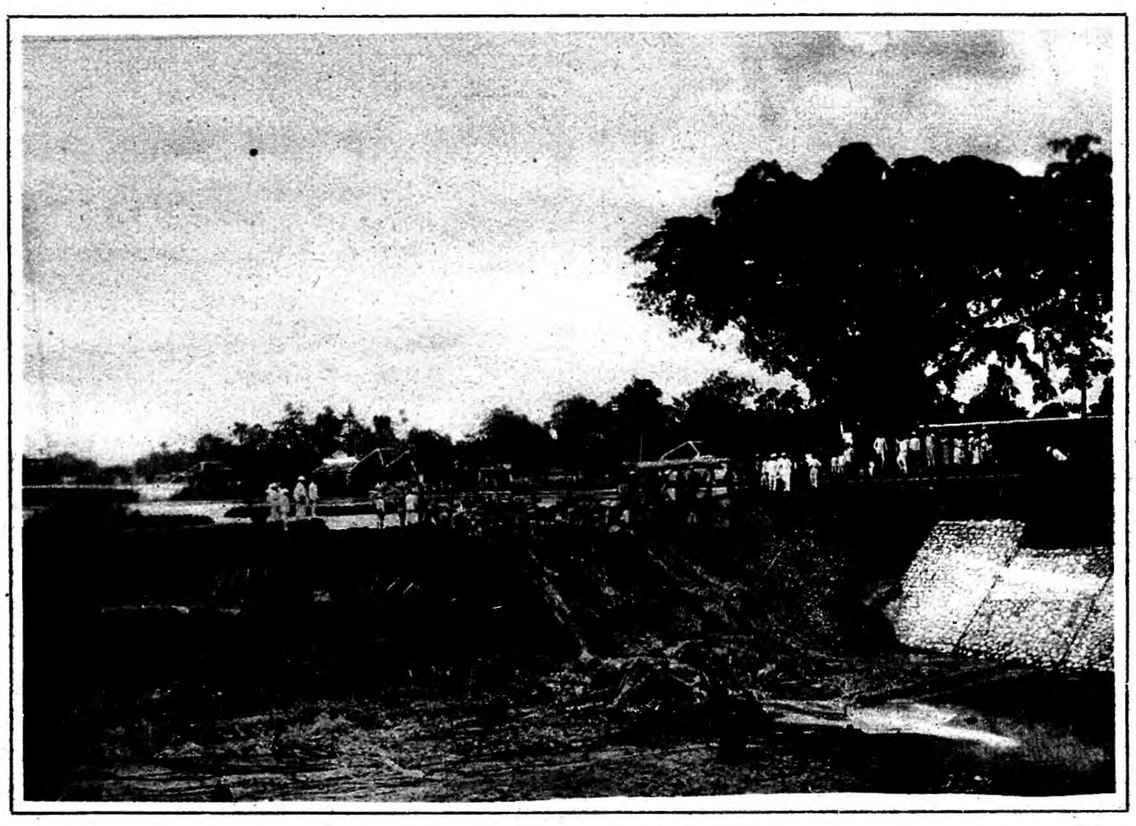

SOERABAIA MET OVERSTROOMING BEDREIGD. — HET DOORSTEKEN VAN DEN DAM BIJ WONOKROMO.

De geweldig hooge waterstand in de Kali Mas, een der zijrivieren van de Brantas, die zich bij Modjokerto in vijf takken splitst, vormde een dreigend gevaar voor overstrooming van Soerabaia, indien de rivier buiten haar oevers trad. Om dit gevaar af te wenden werd de dam in het Wonokrono-kanaal doorgestoken in tegenwoordigheid van verschillende autoriteiten. Bovenste foto: het doorsteken van den dam; onderste foto: na het doorsteken van den dam.

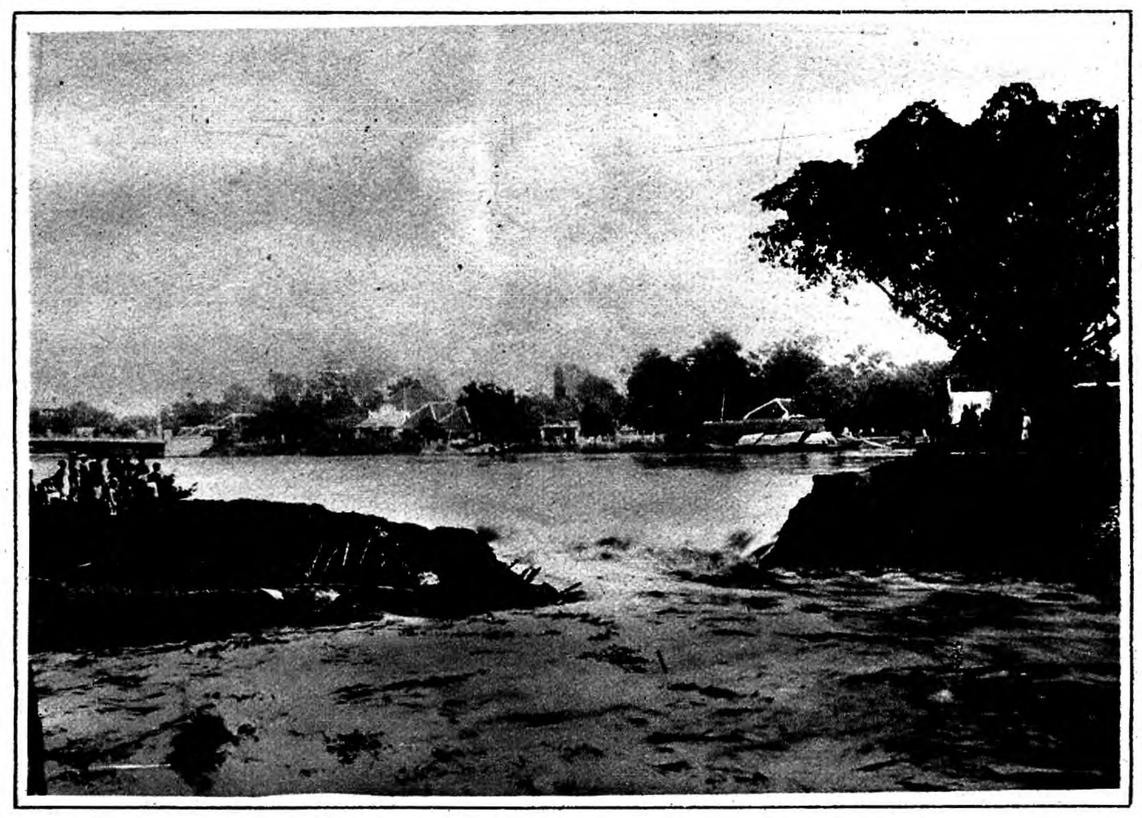

„Maar mijn poging kan nutteloos zijn. De operatie zal lang en pijnlijk zijn."

„Opereer, opereer, dokter. Ik zal dat alles kunnen verdragen. Mijn arme menschen zullen het zoo heerlijk vinden."

„Ga dan maar dadelijk naar het Hotel Dieu. Ge zult u in St. Agnes zeer goed thuis gevoelen. De Zusters zullen er voor zorgen dat het u aan niets ontbreekt. Blijf daar vannacht en morgen. Overmorgen —"

„Heel goed, dokter. Overmorgen zal het zijn zooals u zegt. Dank u."

Dupuytren krabbelde enkele woorden op een papier, dat hij aan den kleinen priester overhandigde. De patiënt nam het dankbaar aan en het duurde niet lang voor hij het ziekenhuis bereikte. Het heele huis liep bijna leeg om hem welkom te heeten en spoedig was er een gemakkelijke rustplaats voor hem in gereedheid gebracht. De goede Zusters liepen elkaar bijna in den weg, brengend kussens, kruiken, vruchten en andere heerlijkheden, door patiënten gewaardeerd. De kleine priester voelde zich niet in staat uiting te geven aan zijn dankbaarheid en den geheelen nacht en den volgenden dag rustte hij flink uit.

Op den bewusten morgen waren de medische studenten, vijf of zes in aantal, die iederen dag de klinieken bezochten van den grooten meester, ternauwernood binnen gekomen, of Dupuytren zelf verscheen. Gevolgd door de indrukwekkende menigte, begaf hij zich dadelijk naar het bed van den priester en de operatie begon.

De dokter sneed en kerfde en knipte met mes en schaar. Zijn stalen tangen gingen diep in de wonden, grijpend en draaiend de vezels en toen bond hij ze samen. Toen sneed de zaag, met een krassend geluid de bedorven stukken van de onderkaak. Uit de uitgeknepen sponsen kwamen stroomen bloed. De operatie duurde vijf en twintig minuten, maar de kleine priester kromp niet ineen, bewoog zich zelfs niet onder al de pijn. Het was slechts toen de omstanders eindelijk een zucht van verlichting slaakten en Dupuytren zei: het is gebeurd, toen en toen alleen zag de lijder een weinig bleek.

Dupuytren verbond de wonde zelf.

„Ja," zei hij vriendelijk tegen den priester, „ik geloof dat het in orde komt."

„Ik probeerde aan iets anders te denken," antwoordde de priester, terwijl hij in een zwaren slaap viel..

In diepe stilte staarde Dupuytren een oogenblik naar hem; schoof toen de witte gordijnen dicht en begaf zich naar z'n andere patiënten, gevolgd door zijn ijverige studenten.

De kleine priester was gered.

Gedurende den tijd dien de kleine dorpspastoor in het ziekenhuis doorbracht, behandelde Dr. Dupuytren elken morgen, tegen zijn gewoonte in, de bedden der andere zieken voorbijgaand, eerst den hem lief geworden patiënt. Later, toen de invalide zoo ver hersteld was, dat hij eenigen tijd op mocht zitten en een weinig kon loopen, kwam Dr. Dupuytren, nadat zijn kliniek gesloten was, bij hem, gaf hem een arm en zijn passen metend naar die van den herstellende liep hij enkele malen met hem de zaal op en neer.

Voor hen die de gedachtenlooze onverschilligheid, den wreeden weerzin waarmee hij soms zijn andere patiënten behandelde, kenden, scheen deze algeheele ommekeer onverklaarbaar.

Toen de kleine priester zoo ver hersteld was, dat hij de vermoeienis van de reis kon doorstaan, nam hij afscheid van de Zusters en den grooten dokter en keerde gelukkig en in goede gezondheid naar zijn beminde parochianen terug.

Eenige maanden later zag Dupuytren den kleinen pastoor terug in det Hotel Dieu. Hij had hem opgemerkt in St.Agnes en droeg nog steeds dezelfde zwarte jas die er echter stoffig uitzag, terwijl z'n van zilveren gespen voorziene schoenen met modder bedekt waren. Men kon gemakkelijk zien, dat hij een lange wandeling achter den rug had. Aan zijn arm hing een groote mand, goed met touwen dichtgebonden, terwijl hier en daar enkele grasprietje naar buiten staken.

Dupuytren heette hem hartelijk welkom en nadat hij er zich van overtuigd had dat de operatie geen onaangename gevolgen gehad had, vroeg hij hem, waarom hij naar Parijs gekomen was.

„Dokter," antwoordde de priester, „het is vandaag een jaar geleden dat u me geopereerd hebt. Ik kon den zesden Mei niet voorbij laten gaan, zonder u te zien en tegelijkertijd wilde ik u een klein geschenk geven. Ik heb in deze mand twee mooie, groote kippen uit mijn eigen hoenderpark en eenige sappige peren uit mijn eigen tuin: u zult ze in heel Parijs niet zoo kunnen vinden. De eenige voorwaarde is dat u me moet beloven de peren en de kippen op te zullen eten."

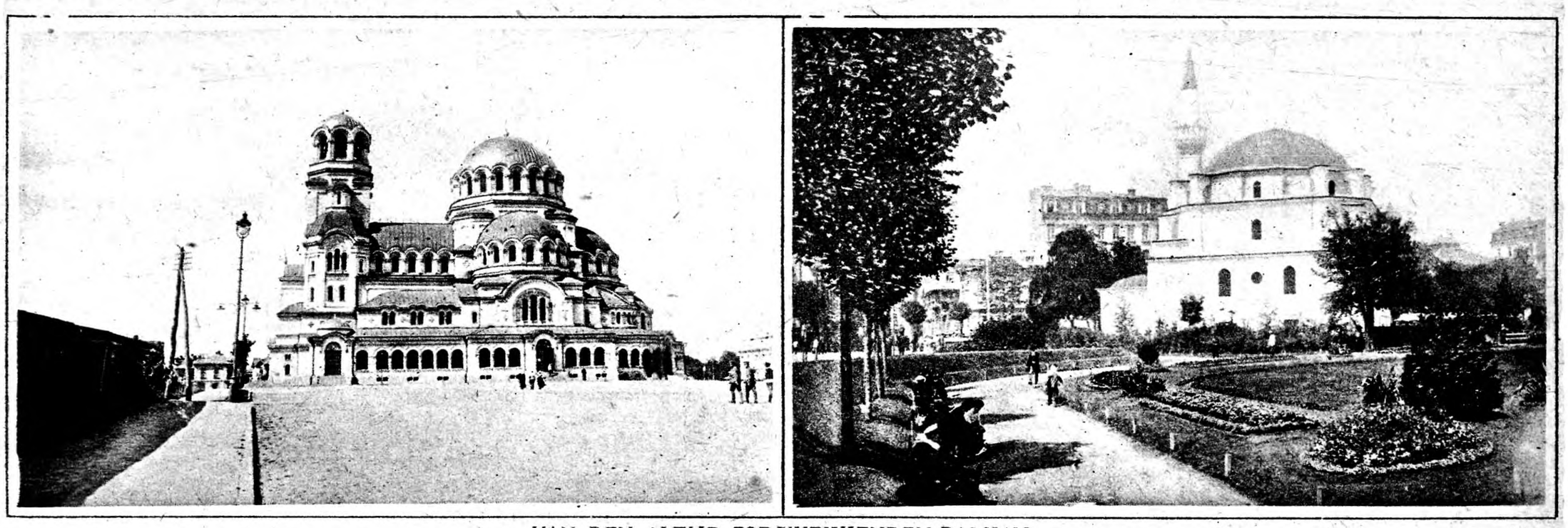

VAN DEN ALTIJD ZORGWEKKENDEN BALKAN.
Twee kerken in de Bulgaarsche hoofdstad Sofia: links de Grieksch-orthodoxe kathedraal, rechts de Turksche moskee.

Dupuytren nam de kleine hand en drukte die warm. Hij drong er op aan dat de goede, oude man bij hem zou dineeren. Maar de kleine priester kon het hoe graag hij het ook zou willen niet aannemen. Zijn tijd was beperkt, zei hij, en hij moest naar zijn dierbare menschen te La Madelaine terugkeeren.

Gedurende de twee volgende jaren bezocht de kleine priester Dupuytren, op den zesden Mei, met zijn mand en de heerlijke peren en dikke kippen.

Ongeveer op dezen tijd voelde Dupuytren voor het eerst de naderende, noodlottige ziekte, waarvoor al zijn wetenschap, hoe groot die ook mocht zijn, spoedig zou bezwijken. Hij ging naar Italië, echter zonder de minste hoop dat de reis, die de doktoren te Parijs hem aanbevolen hadden, hem goed zou doen. Bij zijn terugkomst in Frankrijk in Maart 1834, scheen zijn toestand wat verbeterd, maar het was slechts schijnbaar, zooals niemand beter wist dan Dupuytren zelf. Hij voelde dat hij ging sterven; hij kon de dagen, die hem nog te leven overbleven, tellen. Hij scheen zooal niet knorriger dan toch teruggetrokkener en droefgeestiger te worden.

Misschien gaf de moreele afzondering die hij gedurende 'n langen tijd zoo wreed over zichzelf gebracht had en die hem nu alleen liet, van aanschijn tot aanschijn met den dood, hem gedurende deze laatste treurige dagen een laatste, onbetwistbare waarschuwing. Plotseling belt hij om Henri, zijn aangenomen zoon, die dag en nacht in de aangrenzende kamer de wacht hield.

„Henri," zie hij haastig. „ga zitten en schrijf wat ik je dicteer."

„Eerw. H. Champvert. Pastoor te La Madelaine, bij Nemours, Seine et Marne.

„Eerwaarde Heer. Het is nu de dokter die de hulp van een priester noodig heeft. Kom dadelijk. U kunt te laat zijn. Uw vriend Dupuytren."

De kleine priester kwam onmiddellijk. Langen tijd bleef hij alleen met Dupuytren in zijn kamer. W.t ze elkaar gezegd hebben, weet geen levend wezen, doch toen de pastoor de kamer van den stervenden man verliet, schitterde zijn gelaat van rustige extase, ofschoon zijn oogen vochtig waren.

Den volgenden morgen, op den 8sten Febsuari 1835 verzocht Dupuytren den aartsbisschop van Parijs bij hem te komen. De avondbladen berichtten reeds den dood van den grooten chirurg.

Op den dag van de begrafenis verduisterden zware, grijze wolken de lucht. Een stille, aanhoudende regen vergezeld van sneeuw, viel neer op de ontzaglijke zwijgende menigte, die de groote ruimten rond de kerk van St. Germain l'Auxerrais vulde en zich uitstrekte tot het Louvre. De kerk van St. Eustache kon ternauwernood al de treurende menschen bevatten.

Na den dienst droegen de studenten het lichaam van hun hooggeachten meester naar het kerkhof, terwijl de kleine priester, bedroefd over het heengaan van zijn vriend, het dichtst bij de lijkkist bleef.

M. H. R.

VOOR DEN OVERLEDEN TOONKUNSTENAAR A. GIESEN
werd dezer dagen op het R.-K. kerkhof te 's-Gravenhage het hierboven afgebeelde monument onthuld.

VAZEN.

Aan allen, die, wijl zij gauw gaan trouwen, of niet trouwen, of al getrouwd zijn, solliciteerden naar een der vazen, bedoeld in mijn artikel van kort geleden, zij bericht:

dat alle metalen vazen reeds lang tot kleingeld zijn gemaakt, vanwege de gebleken onmogelijkheid, met die vazen mijn schoenen te verstellen;

dat dus nog slechts glazen en aardewerken vazen over zijn;

dat evenwel 't aantal begeerders zóó groot is, dat niet aan ieder een vaas kan worden toegewezen;

dat derhalve een distributieregeling moet worden getroffen, naar 't voorbeeld der vaderen.

Waarom wij, Vrouwtje en ik, alle beschikbare vazen aan stukken hebben geslagen, zóó, dat aan iederen aanvrager kan worden toebedeeld één scherf (kleur naar keuze).

Directeur van dit distributie-bedrijf ben ik.

De scherven worden verzonden zoodra de aanvragers mij f 3.28 per scherf hebben toegezonden, voor onkosten en verpakking.

MAX.

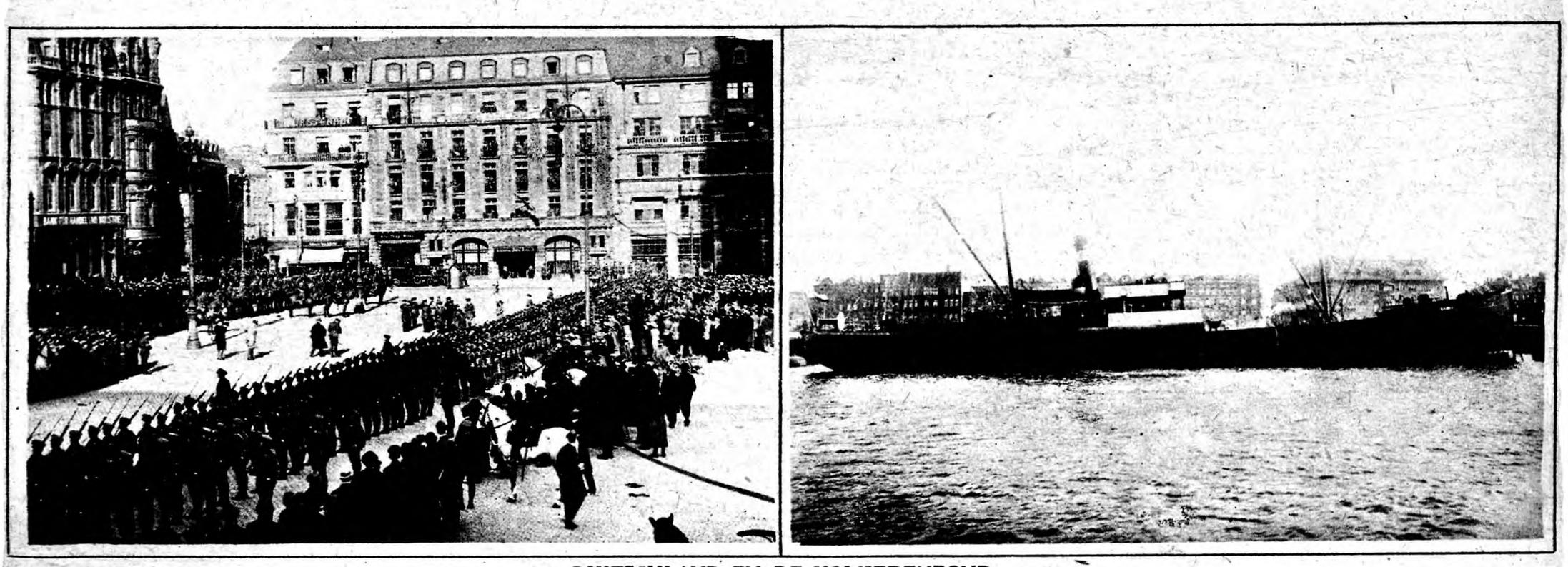

DUITSCHLAND EN DE VOLKERENBOND.
Links: Parade van de Engelsche troepen voor den Keulschen dom. Rechts: het s.s. „Hansa" uit Memel (Lithauen), den eenigen staat, die vrijgebleven is en tot den volkerenbond is toegetreden. Dit schip wisselde in de Rotterdamsche haven, op Zondag 22 Februari, de Duitsche driekleur tegen de geelroode vlag van den volkerenbond. Op de foto is die vlag duidelijk zichtbaar.

DE HINDERPAAL

Door ELISE

Het onderzoek was geëindigd.

In pijnlijke spanning wachtte Anton Reinders het oogenblik af, waarop de dokter, die bij een hoekfonteintje, dat voordurend een dun straaltje lauw water vloeien liet, zijn handen stond te wasschen, zijn orakelstem zou doen hooren.

Zijn lange, gelig witte vingers ijverig aan een handdoek drogend, wendde de bekende oog-arts zich om en, de lichte angst uitdrukking op het gelaat van zijn patiënt bespeurend, kalmeerde hij:

„Uw oogen zijn inderdaad niet geheel in orde, maar, zooals ik u reeds zei, is de zaak volstrekt niet van ernstigen aard en...."

„Maar als de kwaal verergert?" onderbrak Anton, die zich niet zoo heel gemakkelijk geruststellen liet.

„Dat zal niet gebeuren."

„Weet u dat zeker?"

„Zeker.... zeker....," weifelde de dokter. „Wie zoo lang geleefd heeft als ik, heeft afgeleerd luchtig aan te springen met het begrip „zeker", maar in mijn jarenlange praktijk heb ik nooit iemand ontmoet, bij wien de afwijking, waaraan uw oogen lijden, zich verergerde en evenmin heb ik ooit van een dergelijk geval gehoord of gelezen. Kan dat u voldoende geruststellen?"

„Ja, dokter!"

„Dat dacht ik wel! Het is werkelijk onnoodig, u angstig te maken over het geval; als het anders was, zou het mijn plicht zijn, u daaromtrent in te lichten en ik zou ook niet schromen dit te doen."

„Ik dank u, ik vertrouw onvoorwaardelijk op uw woorden en zal de dingen niet zwaarder opnemen, dan zij verdienen."

Hij stond op en knoopte zijn jas dicht.

„Ho, ho! Wacht eens even!" protesteerde de oude oogarts glimlachend. „Zoo gemakkelijk komt u niet van mij af! Ga nog even zitten!"

De jonge man gehoorzaamde.

„Ik heb u nog eenige voorschriften te geven," vervolgde zijn pijniger. „In de eerste plaats zult u voortaan een bril moeten dragen!"

„Een bril!" herhaalde Anton met zooveel ontzetting in den toon van zijn stem dat de geneesheer met een toegevend lachje vroeg:

„Is dat zoo verschrikkelijk?"

„Een bril!" snakte Anton opnieuw. „Moet ik een bril gaan dragen?"

De oudere man werd ongeduldig van dat overdreven gedoe en sprak op scherper toon dan tevoren:

„Ja, u zult een bril moeten dragen, om uw oogen te groote vermoeienis te besparen; ik herhaal, dat er volstrekt geen reden bestaat, om u over de gesteldheid van uw oogen te verontrusten; ik begrijp dus uw ontzetting niet over iets, dat als een voorzorgsmaatregel is te beschouwen."

„Moet ik doorloopend een bril dragen?" hield de jonge man aan op den toon, die den kalmen aesculaap tot een scherp wederwoord had geprikkeld.

„Neen, dat is niet noodig! Alleen, als u leest of schrijft, vooral bij lamplicht, kortom, als er eenige bijzondere inspanning van uw oogen, die wat zwak zijn, wordt gevergd."

Zwijgend schreef de dokter een recept, voor een opticien bestemd, en reikte het den jongen man toe.

Groetend verliet Anton Reinders de groote, in gedempt licht gehouden spreekkamer.

Bij zijn schrijftafel staand, oogde de dokter hem na, hem in gedachten een zonderling noemend; met een licht schouderophalen bande hij dan den weggeganen patiënt uit zijn denken en riep door een drukje op het zich tusschen boeken en paperassen verbergende belknopje den volgende binnen, dien hij naar zijn beste weten zou helpen en raden.

Anton Reinders stapte op de tram en ging naar zijn kamers, die in één der buitenwijken van de groote stad gelegen waren; hij zette zich op zijn gewone plaats voor het raam, plaatste zijn beide ellebogen op het bij hem staande tafeltje, liet zijn kin in zijn opgeheven handen rusten en tuurde naar buiten in de kale, nattige tuintjes-rij, die des zomers de trots van de buurt uitmaakte.

In zijn oogen gonsde het:

„Een bril! Ik moet een bril dragen! Mijn oogen zijn zwak, nu ja! maar een bril!"

En te midden van zijn triestig gepeins hoorde hij een meisjesstem, helder als getingel van zilveren klokjes, overmoedig vroolijk uitroepen:

„Een bril? Bah! Ik weet niets afschuwelijkers! Ik zou nooit kunnen houden van een man, die een bril draagt!"

HET LEVEN OP HET PLATTELAND

Aan den slijpsteen

Veevoeder snijden

En de herinnering aan die woorden was de sleutel tot zijn ontsteltenis, waarover de eerwaardige, oude oog-arts zich zoo zichtbaar had geergerd. Er was een hinderpaal gerezen tusschen hem en het meisje, dat zijn jeudig hart in vlammen had gezet! Als de dokter dat geweten had, zou hij meewarigheid in plaats van ongeduld hebben getoond, daarvan was de jonge man overtuigd!

Hij had zich zoo zeker gewaand van zijn toekonstig geluk met zijn uitverkorene! Uit honderd kleine trekjes en toevallige woordjes had hij durven opmaken, dat zijn liefde beantwoord werd en dat zijn aanzoek, vrijwillig door hem tot na zijn ophanden zijnd examen verschoven, in goede aarde zou vallen. En nu dit!

Hij kende Jenny, redeneerde hij; hij wist maar al te goed, dat zij sterk aan uiterlijkheden hechtte! Zij zou hem ongetwijfeld met andere oogen gaan bezien, als *zijn* oogen werden ontsierd door wat zij zoozeer verfoeide, door een bril!

Maar, bedacht hij, zou hij haar niet in onwetendheid kunnen laten van de hem opgelegde beproeving?

Tenminste voorloopig?

Neen, protesteerde zijn onkreukbare waarheidsliefde, dat was een pure onmogelijkheid! geen meisje voor zich winnen door oneerlijke middelen, positief of negatief!

Van nature zwaarmoedig, altijd geneigd, van alles den donkersten kant te bezien, moeilijk schertsen overmoed verstaand, voelde de jonge man zichdoor dezen onverwachten noodlotsslag loodzwaar neergedrukt en hij meende, dat voor hem alle levensblijheid onherroepelijk voorbij was. En het viel hem niet in, dat hij de moreele waarde van zijn uitverkorene zeer laag schatte door zijn eenvoudig-weg aannemen, dat die onnoozele bril werkelijk een hinderpaal tusschen hen opwierp. Jenny was nu eenmaal Jenny; wat zij deed, of zeide, of dacht, of vond, critiseerde hij niet!

Een klopje op de deur stoorde zijn triestig gepeins..

„Binnen!" riep hij, uit zijn matte houding oprijzend... ..

De deur veerde open onder den druk van een ferme hand en zijn vriend en studiegenoot, Karel Rutten, trad binnen.

„Ik kom je halen," sprak hij vroolijk.

„Halen?"

„Ben je dan glad vergeten, dat we vanmiddag vergadering houden, om uit te maken...."

„Ach, dat is waar ook! maar.... Die vergadering moet toch al begonnen zijn! Als ik mij goed herinner...."

„Natuurlijk! Om twee uur zijn wij begonnen maar enkele leden verklaarden zich zoo pertinent tegen het nemen van besluiten, waaraan jij je goedkeuring niet had gehecht, dat ik voorstelde, je te gaan halen, wat met algemeene instemming werd begroet. Degene, die het meest op je tegenwoordigheid aandrong, was een zekere jonge dame met blond, golvend haar en schalksche, blauwe oogen! Nu, wat zeg je ervan?"

„Niets."

„Is ook dat middel krachteloos? Ja, dan is het geval inderdaad ernstig! Maar de tijd dringt, oude jongen, we moeten spoedig besluiten, anders vallen al onze mooie plannen in duigen. De jonge dames praten over een fancy-fair, de heeren hebben meer lust in een tooneel-uitvoering; we moeten tot overeënstemming komen, anders is de winter voorbij, vóór we iets hebben gedaan, om voor het doel een flinke som bijéén te brengen. Ga je mee?"

„Goed dan!"

Hoed en jas met traag gebaar tevoorschijnhalend, maakte Anton Reinders zich gereed en volgde zijn vriend.

De middag ging snel voorbij onder vroolijk gepraat en ijverig gediscussiëer; tenslotte had men een alle partijen bevredigend programma samengesteld en de schemering hulde huizen en boomen in dicht grauwen nevel. toen het gezelschap het gastvrije huis van één der clubleden verliet.

„Mag ik je thuis brengen, Jenny?" vroeg Anton Reinders aan het blonde meisje, wier gezichtje allerliefst uit de donkere omlijsting van muts en bont kwam uitkijken.

„Graag!" stemde zij blozend toe.

Zwijgend liepen zij eenige oogenblikken naast elkander voort, voorzichtig de groote plassen in de vol-geloopen straatkuilen mijdend....

„Scheelt je iets, Anton?" waagde Jenny eindelijk op ongewoon zachten, schuchteren toon.

„Waarom vraag je dat?" schrikte hij op uit zijn in-gedachten-verdiept-zijn.

„Je bent zoo stil."

„Ik ben nooit zoo druk en zoo spraakzaam, als de anderen, dat weet je wel!"

„Ja, maar nu is het toch net, of...."

„Of, moedigde hij aan.

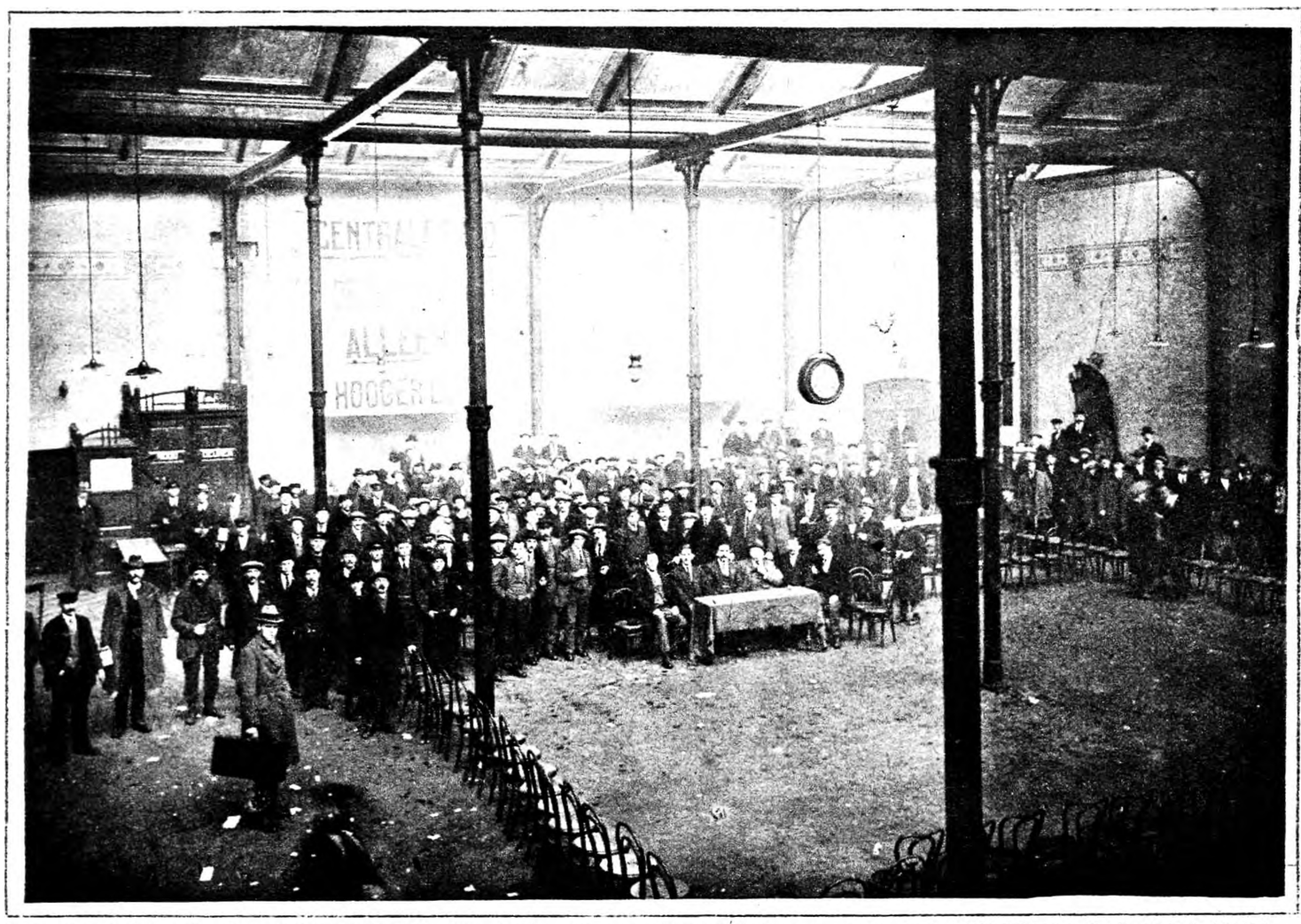

DE STAKENDE BOOTWERKERS IN HUN VERGADERLOKAAL, BIJ DE UITBETALING VAN HUN STAKINGSLOON.

Zooals men ziet wordt het geschermn met de fraaie leuzen ook hier volgehouden!

H.M. DE KONINGIN EN ONS PRINSESJE kwamen bij Haar bezoek aan De Jaarbeurs even recht vóór onze lens; zoo verkregen wij dit jongste portret van H.M. en H.K.H."

VOOR DEN WERELDVREDE.

In het Vredespaleis te 's-Gravenhage kwam Vrijdag l.l. een internationale commissie voor de wereldvrede bijeen, waaraan deelnamen: Van links naar rechts: achterste rij: N. Haitfeldt (Noorwegen), Vollenhoven (Nederland), Donker Curtius (Secret.), Petersen (Secref., Denemarken), Francois (Secret. Generaal), Mevr. Kluyver (Secret.), Schössmeyer (Secret. Zweden), Mej. v. Doesburg (Secret.), Schuller tot Peursum (Secret.), Zittend: Lie (Denemarken), Huber (Zwitserland), Carlios (Zwitserland), Loder (Nederl., voorzitter), Krag (Denemarken), Machs v. Wurtemberg (Zweden), Adelswärd (Zweden), Limburg (Nederland).

„Of je boos bent."
„Boos ? Op wie ?"
„Op mij !"
Hij zweeg en zij vervolgde klagend :
„Je bent anders zoo vriendelijk en voorkomend voor mij ; dat ben je tegen iedereen, maar ik verbeeldde mij toch, dat je voor mij....! En nu vandaag was het juist andersom ; je deedt tegen mij stug en..."
Haar klacht opende plotseling de sluizen van zijn welsprekendheid.

„Ach Jenny, je hebt goed geraden, maar je kent de oorzaak van mijn veranderde houding niet. Ik zal je alles, alles zeggen ! Ik hou van je, al zoolang, als ik je ken en ik zou niets liever willen, dan je eenmaal mijn vrouwtje te mogen noemen ; ik wachtte alleen maar, tot mijn examen achter den rug zou zijn, dan wil e ik naar je ouders gaan, om te vragen.... En dan.... ! Maar het kan niet, mijn schoone droom zal niet verwezenlijkt worden ! Er is een hinderpaal tusschen ons gerezen !"

„Een hinderpaal," herhaalde het meisje, dat blozend naar zijn woorden had geluisterd.
En toen zeide hij het haar.
Zij antwoordde niet dadelijk.
Maar zij begon te lachen, eerst zachtjes, kleine lachgeluidjes, onderdrukt, door tusschenpoosjes gescheiden.
Totdat zij plotseling vroolijk opschaterde :
„Domme jongen, domme jongen ! Heb je werkelijk gedacht.. ? Een hinderpaal tusschen jou en mij !"

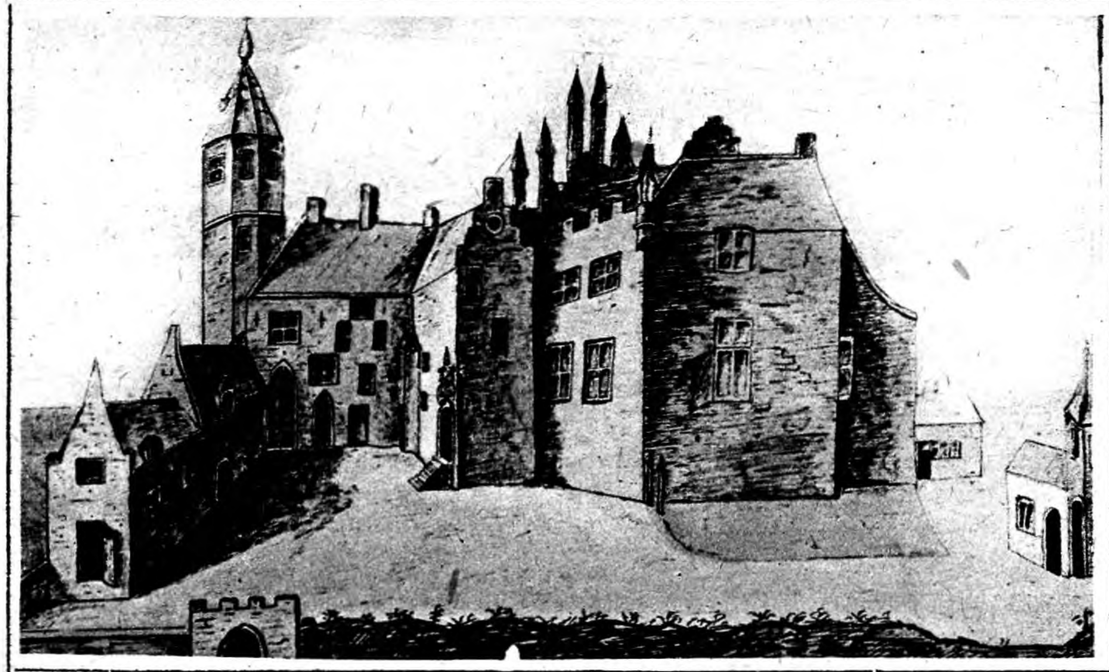

JACOBA VAN BEIEREN TE GOES
De ongelukkige gravin van Holland, Jacoba van Beieren (geb. 1401, † 1436), en haar vierde echtgenoot Frank van Borselen, Graaf van Oostervant, bewoonden geruimen tijd het slot te Goes, in de 10e eeuw gebouwd. Onze eerste foto stelt voor het slot in het jaar 1695. Een gedeelte ervan is nog overgebleven; het is nu een café-restaurant dat nog den naam draagt van „Slot Oostende". Den kelder van het voormalig slot, die nog bestaat, vindt men hierboven afgebeeld, tusschen de beeltenissen van gravin Jacoba en Frank van Borselen. De bovenste foto rechts stelt voor den bekenden moerbeiboom von Jacoba van Beieren. Deze boom draagt, hoewel vijf eeuwen oud, nog jaarlijksch vele vruchten. Men ziet op de foto hoe de geheel scheefgegoeide stam door palen wordt ondersteund.

UIT DE BLIKKEN TROMMEL

Oostenrijksch geld.

De bureauchef moest onmiddellijk bij den directeur komen.
„Meneer," brieschte deze, „'t is een schande ! U is ontslagen !"
„Ontslagen ?"
„Juist meneer, ontslagen ! U hebt geen hoofd en geen hart ! U bekommert u niet om de belangen van de zaak, en u weigert het wankele Europa weer recht te helpen, en u hebt geen zier medelijden met het ongelukkige Oostenrijk !"
Des bureauchefs oogen stonden bijna even wijd open als zijn verbaasde mond.
„Mijnheer," zei hij eindelijk nederig, „mijn dochter haakt al veertien dagen een tafellooper voor de Weensche....."
„Praat niet van tafelloopers ! U hadt heel iets anders moeten doen. Vertelt U me eens, gaan er nog brieven van onze zaak naar Oostenrijk ?"
„Ja meneer....wel 'n twintig per dag."
„En wat laat U daar opplakken ?"
„Een postzegel van 12½ cent !"
„Zoo meneer, een postzegel van 12½ cent ! Laten we zeggen honderd brieven per week. Dat is 12 gulden 50. Begrijpt U ?"
„Ja meneer,.... maar...."
„Begrijpt U 't nog niet ? Dan zal ik U vertellen wat u hadt moeten doen. U hadt kronen moeten koopen, honderd voor een gulden, elke week honderd ! U stopt in iederen brief voor Oostenrijk een kroon, en plakt er geen postzegel op. Ziet U in dat we dan f 11,50 per week uitsparen ?"
„Ja meneer,....maar...."
„Dan komt zoo'n brief in Oostenrijk, en de geadresseerde moet de port betalen ; een kwart kroon, plus een kwart kroon strafport, samen een halve kroon. Dat is voor den armen Oostenrijkschen staat een voordeeltje van 50 kronen per week alleen van ons — snapt U ?"
„Ja meneer.... maar...."
„De geadresseerde heeft dus 'n halven kroon betaald, maar vindt in onzen brief een heelen kroon, dus op iederen brief dien hij van ons ontvangt heeft hij een halven kroon voordeel. Is 't zoo of is 't niet zoo ?"
„Ja meneer.... maar...."
„U hadt dus door 'n beetje meer attentie èn de zaak, èn Oostenrijk, èn al onze Oostenrijksche correspondenten, aanmerkelijk knnnen bervoordeelen — maar U hebt geen hoofd en geen hart ! Ik griezel van Uw aanblik ! Ga !"

MAX.

TELKANTOOR